

През септември 1970 г. две места си оспорваха титлата „център на света“ – Пикадили Съркъс в Лондон и площад „Дам“ в Амстердам. Но не всички знаеха това. Ако бяхте попитали хората по онова време, повечето биха казали: „Белият дом и Кремъл“. Защото тези хора черпеха информация от вестниците, телевизията и радиото – медии, които вече не бяха в крак с времето и никога повече нямаше да бъдат толкова важни, колкото при откриването си.

През 1970 г. самолетните билети бяха ужасно скъпи, което означаваше, че само богатите могат да си позволят пътешествия. Но това не важеше за огромните тълпи младежи, в чиято външност се вторачваха изоставащите от събитията медии: в дългите им коси и ярките дрехи, в това, че не се къпят (което не беше истина, но младежите не четяха вестници, а възрастните вярваха на всяка новина, целяща да очерни онези, които бяха „заплаха за обществото и добрите нрави“). Презрително се твърдеше, че със своята разпуснатост и „свободна любов“ тези младежи са лош пример за цяло едно поколение от образовани момчета и момичета, стремящи се да успеят в живота. Е, тази все по-многобройна тълпа от млади хора имаше своя собствена мрежа за разпростране-

ние на новини и никой, абсолютно никой не можеше да я проследи.

„Невидимата поща“ изобщо не се занимаваше с рекламирането и коментирането на новия модел „Фолксваген“ или праховете за пране, току-що излезли на световния пазар. Вълненията бяха около поредния дълъг маршрут, който предстоеше да бъде изминат от тези „безочливи и нечистопътни хлапаци“, които практикуваха „свободна любов“, облечени в дрехи, каквито „никой човек с добър вкус не би сложил“. Момчетата носеха плитки, обсипани с цветя, дълги поли, пъстри блузи без сутиен отдолу и гerdани от разноцветни мъниста, а момчетата не се подстригваха и не се бръснеха с месеци. Те пък бяха с протрити или скъсани от носене дънки. Дънките бяха скъпи навсякъде по света освен в САЩ, където навремето ги носели само работниците във фабриките, а сега можеха да се видят навсякъде на големите концерти в Сан Франциско и околностите му.

„Невидимата поща“ съществуваше, тъй като младежите, които ходеха на тези концерти, обменяха идеи за своите бъдещи срещи, за това как биха могли да обиколят света, без да се качват в туристическите автобуси, където някой гид се прехласва по гледките, докато младите се отегчават, а възрастните дремят. И така, от уста на уста, всички научаваха къде е следващото събираще и кой е следващият дълъг маршрут. И нямаше никакви финансови пречки, тъй като любимият автор на хората в тази общност не беше Платон или Аристотел, нито някой създател на комикси, превърнал се в знаменитост. Великата книга, без която почти никой не тръгваше към Стария континент, се казваше „Евро-

па за пет долара на ден“ от Артър Фромър. От нея всички можеха да разберат какво си струва да видят, къде да се подслонят, нахранят или срещнат, или пък безплатно да послушат музика на живо.

Единствената грешка на Фромър беше, че е ограничил своя пътеводител само до Европа. Та няма нямаше и други интересни места? Не беше ли Индия по-привлекателна от Париж? Той коригира този пропуск няколко години по-късно, но докато това се случи, „Невидимата поща“ се зае да чертае маршрут из Южна Америка към Изгубения град на инките Мачу Пикчу, предупреждавайки той да не се коментира много-много пред хора, незапознати с културата на хипитата. В противен случай мястото скоро щеше да бъде задръстено от варвари с фотоапарати и табели с безкрайни (забравени на мига) обяснения как индианците са създали толкова добре скрит град, че да може да бъде видян само от въздуха – което инките смятали за невъзможно, тъй като хората не можели да летят.

Истина е, че имаше и втори бестселър, не толкова популярен, колкото пътеводителя на Фромър, но търсен от изживелите своя социалистически, комунистически или анархистки период – до един завършили с огромно разочарование от системата, измислена от такива, които твърдяха, че „властта неизбежно ще бъде превзета от световния пролетариат“. Или че „религията е опиум за народа“ – подобна глупост доказваше единствено, че който я е изрекъл, не знае нищо за народа, а още по-малко за опиума. Защото небрежно облечените младежи с ярки дрехи вярваха в Бог, както и в други богове, богини, ангели и тем подобни. Единственият проблем беше, че въпросната книга, нарече-

на „Утрото на магьосниците“, от французина Луи Повел и някогашния съветски гражданин Жак Бержие – математик и химик, бивш разузнавач, неуморен изследовател на окултизма, – съдържаше твърдения, които противоречаха на политическите учения. Според нея светът се състоеше от изключително интересни неща. На страниците ѝ се срещаха алхимици, магове, катари, тамплиери и разни тайнствени думи. Всъщност тя нямаше големи продажби – един екземпляр се четеше от поне десетина души, тъй като цената беше твърде висока. Така или иначе, в нея се споменаваше Мачу Пикчу и всички искаха да отидат там. В Перу заприиждаха младежи от цял свят (е, това твърдение е малко пресилено, защото младежите от Съветския блок не можеха свободно да пътуват в чужбина).

Но да се върнем на темата. Младежи от най-различни краища на света, успели да се снабдят с най-скъпоценното нещо, наречено „паспорт“, вървяха по маршрутите на хипитата. Никой не знаеше точно какво означава думата „хипи“, но това не беше важно. Може би значеше „голямо племе без водач“ или „маргинали, които не са престъпници“, или пък всички онези описания, за които вече се спомена.

Паспортите, тези малки книжки, издавани от правителствата, прибрани в чантичка на кръста заедно с парите (дали малко или много, нямаше значение), служеха за две неща. Първото, както всички знаем, беше, за да се прекосяват граници – стига митничарите да не се уплашеха от новините, които четяха, и да не върнеха някого заради ярките дрехи, с които не бяха свикнали.

Както и заради дългите коси, цветята, герданите, мънистените дрънкулки, а и заради онези усмивки, породени от състоянието на постоянен екстаз – обикновено, макар и несправедливо, приписван на сатанинската дрога, която според пресата младежите употребяваха във все по-големи количества.

Втората функция на паспорта беше да спасява притежателя си от екстремни ситуации, ако останеше без пукната пара и нямаше откъде да потърси помощ. Въпросната „Невидима поща“ винаги предоставяше необходимата информация за местата, където паспортът можеше да се продаде. Цената варираше според страната – паспорт от Швеция, където всички бяха руси, високи и светлооки, струваше евтино, защото можеше да се продаде само на руси, високи и светлооки, така че не беше от най-търсените. Но един паспорт от Бразилия струваше цяло състояние на черния пазар, тъй като освен руси, високи и светлооки хора там живееха и ниски, тъмнооки, азиатци с дръпнати очи, мулати, индианци, араби, евреи – огромна културна смесица, – което го превръщаше в най-желания документ на планетата.

След като го продадеше, оригиналният му притежател просто трябваше да отиде в консулството на своята страна и, преструвайки се на ужасен и объркан, да каже, че е бил нападен и са му откраднали всичко – вече няма нито пари, нито лични документи. Консулствата на по-богатите държави предоставяха паспорт и безплатен транспорт до дома, но второто предложение незабавно се отхвърляше под претекст, че „ми дължат значителна сума пари и първо трябва да си събера дълговете“. Бедните държави, обикновено с диктатор-

ски или военни режими, подлагаха хората без паспорт на строг разпит, за да проверят дали не са в списъка на терористите, издирвани за подривна дейност. След като се установеше, че девойката (или младежът) има чисто досие, консулството, макар и неохотно, издаваше документ. Такива страни не осигуряваха билет за връщане, защото нямаха интерес разни скитници да развъртават младите поколения, възпитани да почитат Бог, семейството и собствеността.

Що се отнася до маршрутите, след Мачу Пикчу беше ред на Тиуанако в Боливия. После на Лхаса в Тибет, където беше много сложно да се проникне, тъй като според „Невидимата поща“ там се водеше война между монасите и китайската армия. Тази война, разбира се, беше непонятна, но всички я приемаха на сериозно и никой не рискуваше да тръгне на безкрайно пътуване само за да бъде заловен и хвърлен в затвор от монасите или войниците. И още нещо – големите философи на онази епоха, между които през април същата година бе настъпило разцепление, малко преди това обявиха, че изворите на истинската мъдрост на планетата са в Индия. Това беше достатъчно, за да подтикне младежи от цял свят да се отправят към тази страна в търсене на познание, духовни водачи, обети за бедност и среща с *My Sweet Lord*.

„Невидимата поща“ обаче предупреди, че гуруто на „Бийтълс“, Махариши Махеш Йоги, се е опитал да прелъсти Мия Фароу, актрисата, която неведнъж бе изживявала нещастна любов и по покана на Джон, Пол, Джордж и Ринго бе отишла в Индия – вероятно за да си

лекува травмите, свързани със сексуалността ѝ и преследващи я като лоша карма.

Ала по всичко личеше, че лошата карма на Мия Фароу я бе придружавала по време на пътуването с „Бийтълс“. Според нея, докато потъвала в медитация в пещерата на великия гуру, той я сграбчил и се опитал да я изнасили. По това време Ринго вече се бил върнал в Англия, тъй като жена му мразела индийската кухня, а Пол също решил да напусне мястото, убеден, че уединението не му помага с нищо.

Само Джордж и Джон още се намирали в храма на Махариши, където Мия ги потърсила, обляна в сълзи, и им разказала за инцидента. Двамата незабавно стегнали куфарите си и когато Просветления дошъл да ги попита какво става, отговорът на Ленън бил:

– Ти си Просветления, мамка му, нали така? Значи много добре знаеш.

И тъй, през септември 1970 г. жените владееха света. По-точно, младите хипарки. Мъжете ги следваха и знаеха, че онова, което привлича тези жени, не са модните течения. Жените много по-добре знаеха какво искат. Затова накрая мъжете се предадоха и приеха веднъж завинаги, че са зависими от тях, а по лицата им се четеше копнеж, сякаш умоляваха: „Закрилай ме, сам съм и няма на кого да се уповавам. Светът сякаш ме забрави, а любовта избяга от мен“. Жените сами избираха с кои мъже да бъдат и никога не мислеха за брак – те просто искаха да прекарват приятно времето си и да се наслаждават на бурен и вдъхновяващ секс. И както за важните, така и за незначителните неща последната

дума принадлежеше на тях. Затова, когато „Невидимата поща“ разпространи новината за сексуалното посегателство срещу Мия Фароу и думите на Джон Ленън, всички незабавно решиха да се откажат от Индия.

Начерта се нов хипи маршрут от Амстердам до Катманду в Непал. До там се пътуваше с автобус, който минаваше през доста интересни страни – Турция, Ливан, Иран, Ирак, Афганистан, Пакистан и част от Индия (но доста далече от храма на Махариши). Това невъобразимо дълго разстояние се изминаваше за три седмици, а билетът струваше около сто долара.

Карла седеше на площад „Дам“ и се питаше кога ли ще се появи някой, с когото си струва да се впусне в това вълшебено приключение (както си го представяше тя, разбира се). Беше напуснала работата си в Ротердам, който се намираше само на час с влак от Амстердам. Но тъй като трябваше да пести пари за пътуването, тя тръгна на автостоп и така загуби почти цял ден. Беше научила за маршрута до Непал от някакъв алтернативен вестник, каквито имаше десетки, всичките издавани благодарение на усилията и ентузиазма на хора, убедени, че има какво да кажат на света. Тези евтини вестници се разпродаваха мигновено.

След като прекара няколко дни в напразно чакане, Карла започна да се изнервя. Беше говорила с десетки момчета от цял свят, за които бе важно просто да седят на площада без каквато и да било забележителност освен един паметник с формата на фалос, който би трябвало да им вдъхне поне малко мъжество и кураж. Уви, не. Никой не беше готов да тръгне за толкова непознати места.

И не ставаше дума за разстоянието. Повечето младежи бяха от САЩ, Латинска Америка, Австралия и разни далечни страни и със сигурност бяха похарчили доста пари за самолетни билети, бяха преминали през

много гранични пунктове, където можеха да бъдат спрени и върнати по родните им места, без да успеят да стигнат до едната от двете световни столици. Идваха тук, сядаха на този безличен площад, пушеха марихуана, радваха се, че могат да го правят пред очите на полицаите, и накрая буквално биваха отвлечени от разни секти и култове, каквито се ширеха навсякъде из града. Така младежите поне за малко забравяха онова, което бяха чували ежедневно: трябва да влезеш в университета, трябва да подстрижеш тази дълга коса, за да не ни излагаш, защото хората (хората?) ще кажат, че не сме те възпитали, това, което слушаш, НЕ Е музика, време е да си намериш работа, виж брат ти, по-малък е от теб, но вече печели достатъчно, за да задоволява капризите си, и не иска пари от нас.

Далече от непрестанното натякване на родителите си, сега те бяха свободни хора, а Европа беше сигурно място (стига да не дръзнаха да прекосят прословутата Желязна завеса, за да „завладеят“ някоя комунистическа страна). И те се чувстваха доволни, тъй като по време на пътешествие се научава всичко, необходимо за живота – само да не им се налагаше да обясняват това на родителите си.

– Татко, знам, че искаш да имам диплома, но нея мога да я взема по всяко време. Сега трябва да натрупам малко опит.

Никой баща не можеше да схване тази логика и единственото, което оставаше на тези младежи, беше да съберат малко пари, да продадат нещо и тайно да се измъкнат от дома си, докато родителите им спят.

И така, Карла беше заобиколена от свободни хора, решени да изживеят неща, които останалите нямаха

смелост да опитат. Но защо да не отидат с автобус до Катманду? Защото не е в Европа, отвръщаха те. Това място ни е съвсем чуждо и непознато. Ако стане нещо – не се предаваше тя, – винаги може да отидем в консулството и да помолим да ни върнат в родината (не познаваше нито един такъв случай, но легендата гласеше така, а легендите се превръщат в истина, когато се повтарят твърде често).

На петия ден, очаквайки онзи, когото да нарече свой „спътник“, Карла започна да се отчайва – харчеше пари за някаква туристическа спалня, след като можеше да спи в Магическия автобус (това беше официалното име на рейса за сто долара, изминаващ хиляди километри). Реши да влезе при една врачка, покрай чиято врата минаваше винаги когато отиваше на „Дам“. При врачката, както обикновено, нямаше никого – беше септември 1970 г. и всички смятаха, че притежават свръхестествени способности или са в процес на развиването им. Но Карла беше практична жена и въпреки че също медитираше всеки ден и беше убедена, че е започнала да развива третото си око – невидима точка, намираща се между очите, – до момента се беше натъквала само на неподходящи момчета дори когато интуицията ѝ подсказваше обратното.

И тя реши да потърси врачката най-вече защото това безкрайно чакане (почти цяла седмица, цяла вечност!) я подтикваше да продължи нататък в женска компания. А това би било самоубийствено, защото трябваше да се прекосят много страни, където в най-добрия случай гледаха с лошо око на две жени, непридружавани от мъж, а в най-лошия, според баба ѝ, ги продаваха като „бели робини“ (на нея този израз ѝ зву-

чеше еротично, но не искаше да го изпробва върху собствената си плът).

Врачката, която се казваше Лайла и беше малко по-възрастна от Карла, беше облечена в бяло и имаше блажената усмивка на човек, който е в контакт с по-висше създание. Прие я с внимание (навярно си мислеше, че ще изкара парите за дневния си наем), помоли я да седне, на което Карла се подчини, и тя я похвали, че е уцелила най-енергийното място в помещението. Карла се опита да си внуши, че наистина успява да отвори третото си око, ала се досещаше, че Лайла навярно казва това на всички – по-точно, на малцината, които идваха при нея.

В края на краищата това не беше съществено. Имаше запалена ароматна пръчица („от Непал е“, каза врачката, но Карла знаеше, че е произведена някъде наблизо – ароматните пръчици бяха една от големите хипи индустрии заедно с герданите, ризите батик, избродираните символи на хипитата и девиза „Силата на цветята“, които се пришиваха на дрехите. Лайла взе едно тесте карти, разбърка го, помоли Карла да го разцепи по средата, изтегли три карти и започна да ги тълкува по възможно най-традиционния начин. Карла я прекъсна.

– Изобщо не съм дошла тук за това. Искам да знам дали ще намеря някого, с когото да отида на онова място, откъдето казахте, че са... – Тя натърти на „казахте“, защото не искаше лоша карма. Ако беше изрекла „искам да отида на същото място“, навярно щеше да се озове в някое предградие на Амстердам, където се намираще фабриката за ароматни пръчици. – ... От което казахте, че са ароматните пръчици.